

Lipsko

MARTIN BOUKAL – ANNA KOPOVÁ

Rádi bychom vám napsali něco o našem ročním studiu sorabistiky, které jsme absolvovali na Institutu pro sorabistiku na univerzitě v Lipsku díky stipendiu od Nadace lužickosrbského národa. Psát takový článek je náročné. Těch zážitků, které jsme za tu dobu nasbírali, je tolik, že je těžké z nich vybírat a nezapomenout na nic důležitého. Přesto se o to na těchto pár řádcích pokusíme.

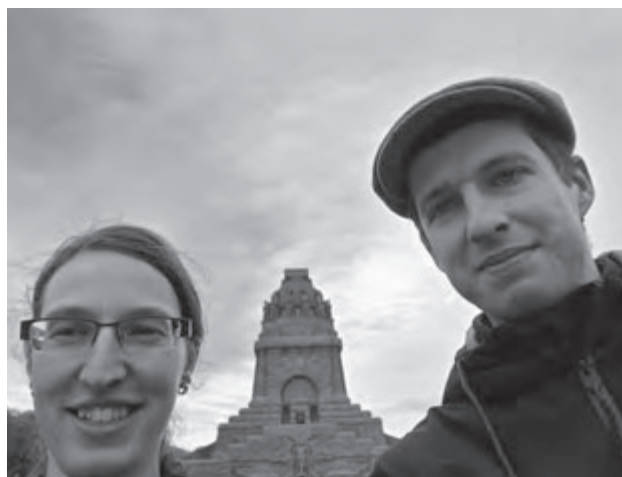
Možná bychom měli nejprve vysvětlit, co je to sorabistika. Je to věda o Lužických Srbech, nejmenším západoslovanském národě žijícím na pomezí Saska a Braniborska. Zabývá se v první řadě jejich dvěma jazyky – horní a dolní lužickou srbštinou – ovšem zajímá ji v podstatě všechno, co se jich týká, ať už jde o historii, literaturu, folklor, nebo současnou kulturu. Naše prvotní obavy, že budeme ztraceni mezi lingvisty, tak byly záhy rozptýleny. A když už jsme na nějaký jazykovědný předmět narazili, měli jsme je s prváky, kteří v tom plavali stejně jako my.

Čemu se ale vyhnout nedalo, byla lužická srbština. V ní, resp. v její horní variantě, probíhaly téměř všechny přednášky, veškerá komunikace s Institutem a s Nadací a v ní jsme také měli za úkol přednést závěrečné prezentace našich výzkumů. Největší část výuky nám tak zabral tzv. Aktiwizowanski kurz, kde jsme se měli rozmluvit a rozepsat. Naštěstí je lužická srbština velmi podobná češtině, takže jsme dělali rychlé pokroky. V tom jsme měli výhodu před našimi německými spolužáky. Oni měli naopak výhodu německé výslovnosti, kterou je lužická srbština silně ovlivněná, ale v krátkém čase jsme dokázali srovnat krok.

Radost nám udělala řada nám blízkých přednášek z dějin literatury, zejména Starší lužickosrbská literatura, kterou šlo skvěle porovnávat s literaturami, o nichž nám přednáší doma na KTF. Nesmírně zajímavým předmětem byly také Malé literatury v porovnání, které pojednávají o menšinových literaturách napříč Evropou.

Na začátku zimního semestru to chvíli vypadalo, že se aspoň částečně bude učit prezenčně, dokonce jsme absolvovali tři přednášky přímo na univerzitě, online výuce jsme však nakonec neunikli. Po pár týdnech jsme si na ni ale celkem zvykli. Navíc přednášky byly tou lehčí částí. Daleko více času, mozkové kapacity, nervů a kávy zabrala domácí příprava spočívající především v četbě textů na daná témata. V nich se vyučující věru nekrotili, a tak jsme četli horno- i dolnosrbsky, německy, anglicky nebo třeba polsky. Pandemie nás omezovala i v letním semestru, jehož první polovinu jsme kvůli zavřeným hranicím museli strávit v Praze. Tehdy nám online výuka vlastně zachránila možnost studia.

Čím omezenější byl kvůli covidu přístup na univerzitu, tím víc jsme se věnovali putování po Lipsku i jeho širo-

na Erasmus s úsměvem

kém okolí. Trojmezí Saska, Saska-Anhaltska a Durynska, kde jsme se nacházeli, je totiž nesmírně zajímavý kraj a množství památek, které jsme objevovali v každém městečku, bylo pro nás až šokující. Samotné Lipsko je vyhlášené svojí knižní a také hudební tradicí – stačí říct J. S. Bach. Je to ale také město úžasně zelené, a to vůbec nemluvíme o místní ZOO... V okolí jsme navštívili třeba sousední Halle nebo množství jezer, kterými tu postupně nahrazují zrušené povrchové doly. Letní semestr jsme pak využili třeba k návštěvě úžasných katedrál v Naumburku či v Magdeburku.

Zbytek letního semestru jsme věnovali přípravě našich závěrečných prací. Ty jsme úspěšně odprezentovali a studium zakončili několikadenní exkurzí přímo po Lužici. Domů jsme se vrátili bohatší o spoustu zážitků, zkušeností, znalostí a kontaktů. Takže co dodat na závěr? Až se k vám dostane možnost studijního pobytu v zahraničí, neváhejte a určitě vyrazte. Stojí to za to. Riskujete tím leda to, že se vám pak bude stýskat.

dóm v Magdeburgu

